

DÉLUTÁN

Vauuú... micsoda nap!

szöveg: Horváth Júlia Borbála, fotó: Sebestyén László

A többség alig várja, hogy aláírassa a munkaszerződést, és biztos legyen abban, merre meddig, hánytól hányig, és főleg: mennyiért. A kevesebbség viszont szereti a maga útját járni; ő dönt, dolgozik és oszt; lesz ami lesz. A többség utál délutánonként a Belvárosban közlekedni, centimétereket araszolva főni vagy kockára légkondicionálódni a csúcsforgalomban. Sophie mindkét területen rendhagyót alkot; a kora esti órákban jön el az ő ideje. Rita besegít, lesi minden rezdülését.

Nyárbúcsúztató délutánon útra kelnek a vándorok: pestiek a Velencei-tóhoz igyekeznek, velenceiek a Balatonra, balatoniak a tengerhez, majd indul ugyanez visszafelé; kora estére megtelnek a mindenholi kávézók. *Két rebarbara koktélt, és egy fagyifröccsöt kérek...* – szirénázás törli a rendelést: *megismételné?* – de a sörbiciklisták sem maradnak alul a hangerópárbajban, végül elhal az utolsó gördeszkás hujjogató, és a vendég mutatójával rábök a színpompás itallapra: *ezt hozza ki... ha tudja...* – már ha a pincérnek sikerül átverekednie magát a járókelőkön; a legutóbbi fejlesztésnél a külső járdaszegélyig tolták az asztalokat.

A városban maradtak sem unatkoznak a nyáron; egymást érik a fesztiválok és a szurkolói zónák. *Ma kirakodóvásáron kezdtünk, azután street-art előadáson folytattuk, ebéd után megnézzünk két kivetítőss meccset, este pedig zene, zene, zene...*

Nem rossz, nem rossz... – Rita megnyalja a szája szélét, neki aztán oly mindegy, hol van, csak Sophie-t ne veszítse szem elől. Ami nem könnyű feladat a kishívésűk részére, könnyen befárad a nyak a sok fölfelé tekintgetéstől. Összeszokott páros ők, mindketten tudják a dolgukat: Sophie testhez simuló dresszben, széles ezüstövel a derekán kiáll az útkeresztződésbe.

Félszegen, keszegen meghajol, a kezében karika, az arcán ellenállhatatlan mosoly. Az előadás tisztán ötven másodpercig tart, ki- és levonulás további öt-öt, az alatt vált pirosról zöldre a jelzőlámpa. *Elöl a zeb-ránál, a horizontális, az autók között a vertikális mozdulatok érvényesülnek...* – meglepetten néznek az autósok, és persze tetszik nekik, s annak arányában születik döntés az adomány átadásáról. *Kéz a kézhez soha nem érhet... az olyan tarhálós lenne...* – a sorból néhány autós két-három kört is megtesz, hogy kifejezze csodálatát az előadó iránt, na meg újból megtekintesse a műsort.

Rita a természetesség híve, Sophie öröké váltakozó szőke, lila, rózsaszín haját meg se látja, de érzi, merre jár éppen. Egy biztos: amikor leejti a kalapot, neki akkor kell odarohannia hozzá. Persze nem mindig veszi észre, olyankor kicsike izgalom adódik, és kézjelre mozdul: láb között át-bújás kétszer, utána ugrás a karikán, végül a legcukibb figura: Sophie hátára mászni, s onnan leugorva visszazaladni a járdára. Akinek eddig nem mozdult a szíve, annak betonból lehet, szorgosan kotorásznak az ujjak apró után. *Vauuu... remekül mennek a dolgok...* – Rita elégedetten visszaül a járdaszegélyre, várja a következő parancsot: folytatás, vagy hazamenés. *Van olyan nap, hogy végig keveset dobnak... a motorosok elállják a helyet... a pasik beszélnek... némelyik elveszi a karikát...* – Sophie a legváltozatosabb helyzetekben találja magát; Rita persze megvédené a gazdát, de neki semmilyen körülmények között sem szabad egyedül az autók közé futnia.

A törzsvendégekre viszont lehet számítani, egy-egy rendszeres támogató is akad: *őt valóban érdekli, milyen a Dürer Keleti-blokkban lakni... nappal az utcán mutatónyoskodni, éjjel pultozni... ha úgy adódik...* – Sophie-t nem törik meg az események, négy éve már, hogy a vállára kanyarította a város köpenyét: *ez mindenképpen jobb, mint régen, naphosszat a Tűz-raktérben tengődni...* – töretlenül mosolyog, és ellenállhatatlan bájjal mesél a szabad életről. Már csak egy munkaszerződés hiányozna neki, semmi más: *Nem tudom, miért kellene beállnom a sorba... én aztán soha...* – nincs idő a fejtegetésre, megint vált a lámpa, de ez nem elég jó piros, mert az autók túlságosan összezsúfolódtak, elöl két motoros izmozik egymással, azalatt Rita is elidőzhet a vizes edényénél.

Az autósok átnyújtják az ablakon a korábban parkolódíjra szánt fémpénzt; előfordult már, hogy a mutatóványért tortát, tejszínhabot adtak, és persze sok-sok jó szót. Legutóbb egy színezüst gyűrű került Sophie ujjára, mégpedig méretes: *Fogalmam sincs, ki adta... a kalapból esett ki, amikor kiborítottam...*

Munka mellett adódik alkalom észrevenni apróságokat a városban, lefotózni az érdekes épületeket, a fura alakokat, s közben számon tartani a véletlenül előkerülő ismerősöket: *Tegnapelőtt találkoztam egy kollégával... ő cirkuszos, ráadásul! Tömjétek az ő kalapját is nagy szeretettel!* – mexikói, török, olasz vagy magyar; érti egymást az utca azonos oldalán élő, a túlpartról viszont olykor másmilyennek látszik ugyanaz: *nagyon necc, amikor az ember előbukkan a kocsisorból, és ott egy csaj meg egy ugráló kutya...* – Sophie feladatai közé tartozik, hogy ilyen esetekben elmagyarázza, hogy az a necces, amikor szándékosan ijesztgetik, Gúnyosan utánozzák, holott sok munkája van benne... és külföldön már régóta... – próbálkozni persze másoknak is lehet: *egyébként mindegy is, a lényeg, hogy rengeteg a jó ember... akik közül sokan egyetlen találkozás után érdeklődnek, hogy sikerült-e épségben hazajutni aznap...* – Rita csöndesen pillog, ő az egyik legtöbbet fotózott pesti figura manapság: *az a jó, ha minél többen viszik a hírt, s nyomják föl a fotókat, videókat a közösségi arckönyvre...*

A sarki kávézóban viszont egyöntetűen örülnek, a produkció amolyan privát szolgáltatásként vonzza a vendégeket; persze kiszámíthatatlan, hogy a párosnak mikor támad szüksége placra vonulni. Legutóbb Rita gyengélkedett: *kérdezték is rengetegen, hogy érzi magát a kis drága...* – de

most már újult erővel kocog előre. *Öt éve szegődött mellém... soha nem köttem ki, nem csicskázattam, magától vett részt a produkcióban... eleinte csak leült a karika mellé, s amint fölemeltem, rögtön átugrotta...* – Sophie Rita koponyájához tartja a mutató ujját: *puff...* – szelíden rámerednek a bátor szemek, végül a kutya lassan az oldalára fordul. *Na, jó, a kedvedért...* – Rita mindig belemegy a játékba, hiszen az egész életük a körül forog. *Olykor Sophie-nak pocsék napja van... nem mosolyog... nem szól... csak összebújunk...* – előbb-utóbb azonban ki kell jönni a rosszkedvből, ki az utcára, bemenni az autók közé, és levett álarccal odaadni, ami van.

Mehettünk volna artistának... zsonglőrnek... cirkuszművésznek... – de a köztétségek állandóan közbeszóltak, a street art viszont nem. *Bátorság... leleményesség...* – ezekre van itt szükség: ismernek, szeretnek, visszajárnak... *az apám lenne egyszer ilyen kítáncsi rám...* – Az időnek sem lehet parancsolni, lassan beesteledik, kigyúlnak a városi fények, ideje átadni a terepet más produkcióknak. Hangos magabiztossággal furgon érkezik, az ajtaja menet közben kitarva, ezerrel üvöltenek a hangszórók, két láb moccan ritmusra, az ujjak belecspapnak a húrokba. Menet közben szól a jazz, a swing, a bossa, a kocsisok és a járókelők odakapják a fejüket, de a zenebonások csak ott állnak meg, ahol kedvük tartja. Kipakolnak vagy sem, a vonzalom addig tart, ameddig bírja szusszal az akkumulátor. A hangerő odaparancsolja a híveket, hárman dolgoznak a sikeren, egyikük az autót vezeti. *Igy könnyű érvényesülni... könnyedén lenyomják még a legénybúcsús szekeret is...* – Rita fedezékbe vonul; ebben a szakmában mindössze a hangoskodást utálja, de azt nagyon. ●